

Venäjän maalaki

Seuraava "Maan yhteiskunnallistuttamisen peruslaki" astui voimaan Venäjällä syyskuussa, 1918, ja entinen aikaisempi ja lyhempi, marraskuun 7 p:nä, 1917, julistettu maalaki tämän kautta kumottiin.

I. OSA.

YLEISET MÄÄRITELMÄT.

Pykälä 1. Kaikki omistusoikeudet maahan, maan rikkauksiin, metsiin ja perusteeillisimpiin luonnonrikkauksiin Venäjän Sosialistisen Neuvostojen Tasavallassa poistetaan.

Pykälä 2. Maa siirretään koko työtekevän väestön käytettäväksi ilman että siitä maksetaan minkäänlaista korvausta, julkista tai salaista, sen entisille omistajille.

Pykälä 3. Oikeus käyttää maata kuuluu niille, jotka viljelevät sitä omalla työllään, paitsi erikoistapauksissa, joista mainitaan tässä laissa.

Pykälä 4. Maankäyttöä ei rajota sukupuoli, uskonto, kansallisuus tai ulkomaan kansalaisuus.

Pykälä 5. Maansisäiset rikkaudet, metsät, vedet ja pääasiallisemmat luonnonrikkauudet ovat (laatunsa mukaan) maakunnallisen, läänin, alueen ja yleisvenäläisen liitto-soviettivalan käytettävissä ja viimeksimainitun kontrollin alaisena. Erikoismääräyksellä tullaan lähemmin määrittelemään niitten hoito- ja käyttömenettelytavoista.

Pykälä 6. Kaikki yksityiset työtekemättömän väestön kartanoitten eläimet ja irtaimisto joutuu korvauksesta (luonteensa mukaan) maakunnan, läänin, alueen ja liittosoviettien maavirastojen haltuun.

Pykälä 7. Kaikki kuudennessa pykälässä mainitut kartanoitten tarvekalut, samoinkuin maanviljelysvehkeet joutuvat (laatunsa mukaan) maakunta, lääni, alue ja liittosovieteille ilman korvausta.

Pykälä 8. Kaikki henkilöt, jotka ovat työhönkykenemättömiä ja jotka menet-

tävät kaikki toimeentulomahdollisuutensa maan, metsien, irtaimistojen, y. m. yhteiskunnallistuttamisen kautta, voivat saada eläkettä (elinijäkseen tai siksi kunnes tulevat täysi-ikäiksi), paikallisten oikeuksien ja soviettivallan maavirastojen todistuksen perusteella, siten kuin sotilaitkin saavat, siksi ajaksi kunnes on julaisu työhönkykenemättömien vakuutuslaki.

Pykälä 9. Maanviljelykseen kelpaavan maan luovuttaminen työtekeväle väestölle on Volostnoin (kyiäkuntien), maakunta, lääni, korkeimman maaneuvoston ja liittovalan soviettien maavirastojen käsissä.

Pykälä 10. Maan ylijäämä on korkeimman maaneuvoston ja liittosoviettien maaviraston valvonnan alaisena.

Pykälä 11. Paikallisille ja keskussoviettien maavirastoille täten luovutetaan valta jakaa tasaisesti maa työtekeväle maanviljelysväestölle, samoin kuin luonnonrikkauksien tuotannollinen käyttö. Niillä on myöskin seuraavat velvollisuudet:

(a) Huolehtia suotuisien olosuhteitten aikaansaamiseksi maan tuotantovoimien kehittämiseksi lisäämällä maan hedelmällisyyttä, parantamalla maanviljelystekniikkaa, ja, lopuksi, kohtamalla maanviljelystiöitä työtekevän väestön keskuudessa.

(b) Maanviljelysarvosta olevien maitten varavaraston luominen.

(c) Maanviljelysteollisuuden eri haarojen kehittäminen, kuten puutarhaviiljelyksen, karjan kasvattamisen, meijerilaitoksen j. n. e.

(d) Jouduttua siirtymistä entisestä epätuotannollisesta maanviljelystavasta uuteen tuotannolliseen tapaan (eri ilmanaloissa) sopivasti siirtämällä työtekevää väestöä maan eri osiin.

(e) Kehittää kollektiivisia maanviljelyskommuneja (yksityisten palstailojen tilalle), koska se on tuottavin järjestelmä työvoiman ja tarveaineitten säästämiseksi ja pitämällä silmämääränään kulkua sosialismia kohden.

Pykälä 12. Maan jakaminen työväestön väestön kesken on suoritettava sillä perusteella kuinka kukin kykenee sitä viljelemään ja paikallisten olosuhteitten mukaisesti, niin että tuotanto ja kulutus-keskiarvo ei pakota jotakin talonpoikaa työskentelemään yhiivoimaisesti; ja samalla sen pitää antaa heille riittävän keinon elämiseen.

Pykälä 13. Henkilökohtainen työ on yleinen ja ratkaisevin määrääjä maan käyttämiseksi maanviljelystarkoituksia varten. Senlisäksi soviettivallan organit, tarkoituksella kohottaa maanviljelystasoa (järjestämällä mallifarmeja ja kokeiluviljelyksiä), saavat lainata ylijäänyttä maata (joka aikaisemmin kuului kruunulle, luostareille, ministereille tai kartanonomistajille), ottamalla siitä erinäisiä osia ja viljelemällä sitä valtion maksamalla työvoimalla. Tällainen työvoima joutuu työlläisten kontrollin yleisten määräysten alaiseksi.

Pykälä 14. Kaikki maanviljelystyössä olevat kansalaiset vakuutetaan valtion kustannuksella vanhuutta, sairautta tai loukkaantumista vastaan.

Pykälä 15. Soviettivallan orgaanien on huolehdittava kaikista työhönkykenemättömistä maanviljelijöistä ja heidän perheensä jäsenistä, jotka eivät kykene työhön.

Pykälä 16. Jokainen maatalo vakuutetaan tulta, eläinten ruttoa, huonoa satoa, kuivia ilmoja, hallaa, y. m. vastaan keskinäisen soviettivakuutuslaitoksen kautta.

Pykälä 17. Ylimääräiset voitot, jotka saadaan maan luonnollisen hedelmällisyyden kautta tai senjohdosta etä maa on lähellä markkinapaikkaa, on luovutettava soviettivallan orgaaneille yhteiskunnallisten tarpeitten hyödyksi.

Pykälä 18. Maanviljelyskoneistojen ja siemenviljan kauppa on soviettivallan orgaanin monopolina.

Pykälä 19. Viljakauppa, sekä kotimainen että ulkomainen, on oleva valtion monopolina.

II. OSA.

KELLÄ ON OIKEUS MAANKÄYTTÖÖN.

Pykälä 20. Maapalstoja voidaan käyttää Venäjän sosialistisessa Neuvostojen

Liittotasavallassa seuraaviin yhteiskunnallisiin ja yksityisiin tarpeisiin:

A. Sivistykselliseen ja opetukselliseen:

1. Valtio, soviettivallan orgaanien kautta (liittovalta, aluevalta, lääninvalta, maakunta ja maalaiskunta.)

2. Yhteiskunnalliset järjestöt (paikallisten soviettien kontrollin alaisena ja niiden luvalla).

B. Maanviljelystarkoituksiin:

3. Maanviljelyskommuunit.

4. Maanviljelysseurat.

5. Kyläjäjestö.

6. Yksityiset ja perheet.

C. Rakennus-tarkoituksiin:

7. Soviettivallan organit.

8. Yhteiskunnalliset järjestöt, yksityiset ja perheet (ellei tarkoituksena ole voiton saavuttaminen).

9. Teolliset, kaupalliset ja kulkulaitosyritykset (Soviettivallan erikoisluvalla ja kontrollin alaisena).

D. Liiketeitten rakentamiseen:

10. Soviettivallan organit (Liittovalta, alueellinen, läänillinen, maakunnallinen ja maalaiskunnallinen, riippuen tien merkityksestä).

III. OSA.

MAANLUOVUTTAMISEN JÄRJESTYS.

Pykälä 21. Maata annetaan niille, jotka haluavat itse siinä työskennellä kunnan, eikä persoonallisen edun hyväksi.

Pykälä 22. Seuraavassa järjestyksessä annetaan maata henkilökohtaisten maanviljelystarpeitten hyväksi:

1. Paikallisille maanviljelijöille, joilla ei ole maata tai vain tikkä maata, ja paikallisille maanviljelytyöläiselle (ensisille paikkalaisille) yhdenvertaisen perustuksen mukaan.

2. Maanviljelijä-siirtolaisille, jotka ovat tulleet määrätyle paikkakunnalle senjälkeen kun maan yhteiskunnallistuttamislaki annettiin.

3. Ei-maanviljelijäväestölle siinä järjestyksessä kuin he ovat rekisteerautuneet paikallisten soviettien maavirastoissa.

Huomautus: kun maanluovuttamisen järjestystä suunnitellaan, niin etutila on annettava työvätekevien maanviljelysyhdistyksille yksityisiin maanviljelijöihin nähden.

Pykälä 23. Puutarhaviljelykseen, kalastukseen, karjankasvatukseen, met-

sänhoitoon, maata annetaan seuraavilla perusteilla:

1. maata, jota ei voida viljellä; 2. maata, jota voitaisiin viljellä, mutta sen alueellisen asemansa takia on edullisempaa käyttää sitä muihin tarkoituksiin.

Pykälä 24. Maanviljelyspiireissä maata käytetään rakennustarkoituksiin paikallisten soviettien ja väestön päätösten mukaisesti. Kaupungeissa maata saa siinä järjestyksessä kuin anomuksia on tehty vastaaville paikallisille sovietille, jos suunniteltu rakennus ei tuota mitään haittaa naapuristossa oleville rakennuksille ja jos se vastaa kaikkia muita rakennussäädösten vaatimuksia.

Huomautus: Yhteiskunnallisesta merkityksestä olevien rakennusten rakentamiseksi maata annetaan siitä järjestyksestä riippumatta, missä anomukset ovat tehdyt.

IV. OSA.

Maanviljelystuotannon ja kulutuksen standardi eli mallimitta.

Pykälä 25. Yksityisille maanviljelijöille annettu maamäärä maanviljelystarkoituksia varten, tarkoituksella saada elämänsä tarpeet, ei saa nousta korkeammalle sitä maanviljelystuotannon ja kulutuksen standardia eli mallimittaa kuin mikä ilmaantuu allaolevissa ohjeissa.

Ohjeita maanviljelysarvosta olevan maan käyttämisen tuotannon ja kulutuksen standardin määrittelemisestä.

1. Koko maanviljelys-Venäjä on jaettu niin maneen ilmanala-alueeseen kuin määrättyllä maanviljelyskaudella historiallisesti on olemas eri maankäyttöjärjestelmiä.

2. Kutakin maanviljelysalueita varten määrätään erikoinen tuotanto ja kulutus standardi. Tällaisessa osassa voidaan standardia muuttaa ilmanalan ja maan luonnon hedelmällisyyden mukaan, samoin kuin myös sen mukaan missä maa sijaitsee (lähellä markkina- paikkaa tai rautatietä) ja muitten seikkojen johdosta, jotka ovat suuresta paikkakunnallisesta merkityksestä.

3. Jotta saataisiin tarkasti määriteltäisiin kunkin osan eli alueen standardi, on välttämätöntä lähitulevaisuudessa

toimittaa yleis-venäläinen maanviljelystilastolaskelma.

Huomautus: Senjälkeen kun maan yhteiskunnallistuttaminen on loppuunsuoritettu, on välttämätöntä heti toimittaa maanmittaus ja ottaa seville kunkin alueen maanlaatu.

4. Maanluovuttaminen tuotanto- ja kulutusperusteella maataviljelevän väestön kesken on tehtävä asteittain eri maanviljelysalueilla, tässä tehtyjen määritelmien mukaisesti.

Huomautus: Siksi kunnes maan yhteiskunnallistuttaminen on kokonaisuudessaan toteutettu, maanviljelijöitten suhteita säännöstelee soviettien maavirastot erikoismääräysten mukaisesti.

5. Määrätyn ilmanala-alueen tuotanto- ja kulutusstandardin määrittelemiseksi, on välttämätöntä ottaa (keskitasoisien maalaistalon) sen alueen yhden vähäasukkeellisen maalaiskunnan (tai muun samansuuruisen maanviljelysalueen) standardi ja senkautta suhteellisuus eri maanviljelysetuisuuksista, mikä paikallisten asukkaitten (soviettien maavirastojen alueellisen tai lääninkongressin) mielestä voidaan tunnustaa lähimmän normaaliseksi, s. t. s. parhaimmaksi maanviljelystavaksi sillä ilmanala-alueella.

6. Keskimääräisen maanviljelystalon arvioimiseksi, on välttämätöntä ottaa huomioon vain ne maat, jotka todellisuudessa olivat työtätekevien talonpoikien hallussa vuoteen 1917 mennessä, s. t. s., ne maat, joita talonpoikien järjestöt, yhdistykset, yksityiset ostivat, ja perinölliset ja vuokratut maat.

7. Tässä määrittelyssä ei oteta huomioon metsiä, mineraaleja, eikä vesistöjä.

8. Yksityisiä maita, joita ei koskaan käytetty maanviljelystarkoituksiin, ja jotka olivat todellisuudessa valtion, yksityispankkien, luostareitten tai maaparonien hallussa, ei oteta huomioon tässä määrittelyssä, koska ne muodostavat maan varavaraston, joka tulee palvelemaan maattomia talonpoikia ja niitä, joilla on vähemmän kuin talonpojan tuotanto- ja kulutus-standardi vaatii.

9. Koko sen maamäärän määrittelemiseksi, mikä oli työtätekevän talonpoikaisväestön hallussa vuoden 1917

vallankumoukseen, on välttämätöntä määritellä maan laajuus sen erikoisluontoisuuden mukaan (maanviljelysmaata, laidunmaata, heinämaata, ojitettua maata, puutarhamaata, hedelmätarhaa, rakennuksia.)

10. Tämä määrittely on tehtävä tarkkoilla numeroilla, samoin kuin on otettava huomioon kokonaisuuden suhde kuhunkin yksityiseen tilukseen, kylään, maakuntaan, lääneihin tai alueeseen, tai koko ilmanala-alueeseen määrätystä maanviljelysalueessa.

11. Kun täten koko maan laajuus on määriteltä, on välttämätöntä määritellä kunkin tyypillisen pellon tai niityn jokaisen eekkerin laatu, ottamalla selvälle kuinka monta puutaa viljaa tai heinää määrätyn osan eekkeri maata antoi viimeisen kymmenen vuoden aikana.

12. Kun määritellään maan laajuus ja laatu, on välttämätöntä samalla kertoa määritellä määrätyn ilmastollisen alueen väestömäärä, joka on maanviljelyksen palveluksessa, samoin kuin se osa väestöstä, mikä tulee toimeen maanviljelyksen kustannuksella.

13. Maanviljelystyössä olevien asukkaiden väenlasku on toimitettava kunkin yksityisen tilan perheen, sukupuolen ja iän perusteella, ja myöhemmin on täten saadut tiedot lajiteltava kunkin alueen kyläkunnissa, maalaiskunnissa ja lääneissä.

14. Kun toimitetaan väenlasku, on välttämätöntä määritellä työläisten ja heistä riippuvainsten lukumäärä, ja sitä tarkotusta varten koko väestö jaetaan seuraaviin luokkiin län mukaan:

Työhön kykenemättömät:

Tytöt	12:sta vuoteen
Pojat	12:sta vuoteen
Miehet	60:stä vuodesta ylöspäin
Naiset	50:stä vuodesta ylöspäin

Ne jotka ovat työhönkykenemättömät ruumillisten tai henkisten sairauksien johdosta merkitään erikseen.

Työhön kykenevät.

Miehet	18—60 v:een—	työn arvo	1.0
Naiset	18—50 " — "	"	0.8
Pojat	12—16 " — "	"	0.5
Tytöt	12—16 " — "	"	0.5
Pojat	16—18 " — "	"	0.75
Tytöt	16—18 " — "	"	0.6

Huomautus: Näitä numeroita voidaan muuttaa ilmanala- ja tapasuhteitten perusteella soviellivallan asianomaisten organien toimesta.

15. Jakamalla eekkerimäärä työyksikköjen lukumäärällä, kunkin yksikön eekkerimäärä saadaan selville.

16. Kunkin työyksikön työhönkykenemättömien lukumäärä saadaan jakamalla koko työhönkykenemätön aines työyksikköjen kokonaisuudella.

17. On myöskin välttämätöntä selvittää ja laskea kuinka monta työeläintä ja kuinka paljo karjaa voidaan ruokkia 1:llä eekkerillä maata ja yhdessä työyksikössä.

18. Sen päättämiseksi, mikä on keskiarvoinen maataomistava talonpoika maalaiskunnassa, on välttämätöntä saada selville keskimääräisen eekkerin laatu ja hedelmällisyys.

19. Täten saatu keskimäärä on oleva perustana päätettäessä siitä tuotannon ja kulutuksen standardista, jonka kautta kaikki tilat yhdenarvoistetaan maan varavarastoista.

Huomautus: siinä tapauksessa jos yllämainittu keskiarvo, joka on saatu valmistavien laskelmien kautta, osotautuu riittämättömäksi toimeentuloa varten (katso Osaa I, pykälää 12), niin maata voidaan antaa lisää maan varavarastosta.

20. Sen päättämiseksi kuinka paljo tarvitaan lisää maata jaettavaksi talonpojille entisen lisäksi, on välttämätöntä kerrata maan eekkerimäärä kuhunkin työyksikköön maalaiskunnassa sillä summalla mikä maanviljelystyöyksiköt muodostavat määrättyllä ilmastollisella alueella, ja vähentää tuotannosta se määrä maata, mikä työtätekeväällä väestöllä on käsissään.

21. Edelleen, kun on saatu selville maan eekkeriteitten lukumäärä (numeroissa ja prosenteissa laadun mukaan) joka on maan varavarastossa, ja verrattaessa tätä lukua sen maan laajuuteen, joka on välttämätöntä vielä lisäksi jakaa talonpojille, joilla ei ole riittävästi maata, niin seuraavasta on päätettävä: onko mahdollista rajottaa siirtolaisuutta määrätyn ilmanala-alueen rajojen sisäpuolella? Jos niin, niin on välttämätöntä määritellä maan varavaraston laajuus ja tilavuus. Ellei ole

mahdollista rajottaa siirtolaisuutta määrätyn ilmastollisen alueen rajojen sisäpuolella, niin on otettava selville kuinka monen perheen on muutettava toiselle alueelle.

Huomautus: Soviattivallan päämaaviraston täytyy saada tietää ylimääräisen maan laajuudesta, samoin kuin siitä, jos sellaista ei ole; samoin on ilmoitettava missä se sijaitsee, kuinka paljo ja minkälaista ylijäänyt maa on.

22. Kun ylimääräisiä jakoja tehdään, on välttämätöntä tietää tarkalleen kuinka paljo ja minkälaisuista maata talonpojilla on, kuinka paljo on karjaa, perheen jäsenten lukumäärä, j.n. e.

23. Kun maan lisäjakoa tapahtuu tuotanto- ja kulutus-standardin mukaisesti, niin tämä standardi täytyy korottaa seuraavissa tapauksissa:

1. kun perheen työvoimakkautta ylimääräisesti rasittaa työhönkykenemättömien perheenjäsenten luku; 2. kun perheen hallussaoleva maa ei ole riittävän hedelmällistä; 3. maan varavarastosta talonpojille annettun maan laadun mukaisesti (samaa on noudatettava niittymaan suhteen).

25. Kun maan lisäjakaminen tapahtuu ja määrätty pöri on määrättyjä etuja vaille, niin talonpoika saa määrätyn määrän maata, jossa on muita etuja.

V. OSA.

Maan rakennuksiin, maanviljelys-, ja opetustarkoituksiin, y. m. käyttämisen standardi.

Pykälä 26. Kun maata jaetaan opetuksellisiin ja teollisiin tarkoituksiin, samoin kuin myös asuntojen rakentamiseen, karjankasvatamiseen ja muihin maanviljelystärpeisiin (paitsi viljelyksen), niin jaettavan maan määrän ratkaisee paikalliset sovietit niiden yksityisten ja järjestöjen tarpeitten mukaisesti, jotka pyytävät lupaa käyttää maata.

VI. OSA.

Siirtolaisuus.

Pykälä 27. Siinä tapauksessa jos määrätyn alueen maan varavarasto on riittämätön siihen, että talonpojille voitaisiin jakaa lisää maata, niin väestön ylijäämää voidaan muuttaa toiselle alueelle, jossa on riittävästi maan varavarastoa.

Pykälä 28. Muuttaminen yhdeltä alueelta toiselle tapahtuu vasta sen jälkeen kun viimeainitulla alueella talonpojat ovat jo kaikki jaetut.

Pykälä 29. Siirtyminen yhdeltä alueelta toiselle, samoin kuin alueen sisällä olevien asukkaitten jakaminen eri seuduille, täytyy suorittaa seuraavasti: ensiksi ne, jotka ovat etäämpänä maan varavarastosta, muuttavat, joten:

(a) maan varavarastoa kaikkien ensiksi käyttävät sen kyläkunnan tai kylän talonpojat, jonka läheisyydessä maan varavarasto sijaitsee.

Huomautus: jos tällaisia kyliä on useampia, niin etutila on annettava niille, jotka aikaisemmin ovat tätä maata viljelleet.

(b) toinen tila on annettava Volostin (maalaiskunnan) talonpojille, jonka rajojen sisäpuolella maan varavarasto sijaitsee.

(c) kolmas tila annetaan sen maakunnan talonpojille, jonka rajojen sisäpuolella mainittu maan varavarasto sijaitsee.

(d) lopuksi, jos kysymyksessä oleva viljelysalue käsittää useita läänejä, niin sen läänin talonpojat, jonka sisäpuolella mainittu maan varavarasto sijaitsee, saavat lisämaata.

Pykälä 30. Siirtolaisuus eli muuttaminen tapahtuu seuraavassa järjestyksessä: (a) vapaaehtoiset ensiksi muuttavat; (b) toiseksi, ne järjestöt, jotka kärsivät eniten maan puutteesta; (c) maanviljelysyhdistykset, kommuunit, suuret perheet, ja pienet perheet, joilla on vähän maata.

Pykälä 31. Maan jakaminen muutaneille talonpojille tapahtuu seuraavasti: ensiksi, pienet perheet, jotka kärsivät maan puutteesta; toiseksi, suuret perheet, jotka kärsivät maan puutteesta; kolmanneksi, perheet, jotka kärsivät maan puutteesta; neljänneksi maanviljelysyhdistyksille, ja lopuksi, kommuuneille.

Pykälä 32. Talonpoikien siirtäminen yhdeltä alueelta toiselle on tehtävä harkitusti, jotta uusi paikka antaisi talonpojille tilaisuuden viljellä maata menestyksellisesti ja ilmastosuhteitten tulee olla samankaltaiset kuin hänen entisessä asuinpaikassaan. Tässä tapauksessa on huomioonotettava myös-

kin siirtolaisten tavat ja kansallisuus.

Pykälä 33. Valtio suorittaa talonpoikien uuteen paikkaan muuttamisesta johtuneet kustannukset.

Pykälä 34. Muuton yhteydessä valtion on avustettava talonpoikia rakentamaan heidän kotejaan, teitä, ojitusta ja kaivoja, maanviljelyskoneitten hankinnassa samoin kuin keinotekoisien lannoitusaineitten hommaamisessa, valmistamalla keinotekoisia kastelulaitoksia (silloin kun tarpeellista) ja perustamalla opetuskeskuksia.

Huomautus: Tarkotuksella valmistua maanviljelystyöhön sosialistisella perusteella, valtio tarjoaa siirtolaisille kaikkea välttämätöntä apua yhteisten tilojen järjestelmälliselle ja tieteelliselle hoitamiselle.

VII. OSA.

Maankäytön muodot.

Pykälä 35. Venäjän Sosialistinen Neuvostojen Liittotasavalta, tarkotuksella päästä sosialismin, tarjoaa laajaperäistä apua (sivistyksellistä ja aineellista) maan yleiseen viljelemiseen, asettamalla etutilalle kommunistiset ja osuustoiminnalliset maatilat yksityisistä.

Pykälä 36. Osuustoiminnalliset ja yksityiset maat, jos mahdollista, pitäisi olla samoilla paikkakunnilla.

VIII. OSA.

Maankäytön oikeuksien saavuttaminen

Pykälä 37. Maata voi saada:

- (a) Opetuksellisiin tarkotuksiin.
 1. Yhteiskunnalliseksi hyödyksi.
 - (b) Maanviljelystarkotukseen.
 1. Henkilökohtaista työtä varten.
 - (c) Rakennustarkotuksiin.
 1. Yhteiskunnalliset rakennukset.
 2. Asuntorakennukset.
 3. Työkuntien yhteydessä välttämättömiin.
 - (d) Teitten rakennuttamistarkotukseen.
 1. Yleinen välttämättömyys.

IX. OSA.

Maankäytön oikeuden saamisen järjestys.

Pykälä 38. Anomus on tehtävä sen soviettavallan maavirastossa, jonka hallintovallan alueella haluttu maa sijaitsee.

Pykälä 39. Anomus osottaa sen järjestyksen, jonka mukaan maankäyttämisen oikeus myönnetään. Lupa annetaan tämän lain yleisten määritelmien perusteella.

Huomautus: Anomuksen täytyy sisältää seuraavat tiedonannot, maata pyytävän täyden nimen ja osotteen lisäksi: entinen ammatti, tarkotus mitä varten maata haluaa, irtaimistoluettelo, missä haluttu maa sijaitsee ja sen suuruus.

Huomautus: Jos Volostnoi-sovietin maavirasto kieltäytyy myöntämästä maankäyttö-lupaa, niin asian voi (viikon sisällä) siirtää maakuntaneuvoston maavirastolle; jos maakuntasovietti kieltää, niin asia voidaan siirtää kahden viikon sisällä läänisovietin ratkaistavaksi.

Huomautus: Maankäyttö - oikeutta (mineraalialueita, vesistöjä, metsä ja luonnonrikkauksia) ei voi kukaan saada ostamalla, vuokraamalla, perimällä tai millään muulla yksityisellä kaupalla.

X. OSA.

Pykälä 40. Maankäyttöoikeus astuu voimaan seuraavassa järjestyksessä.

Pykälä 41. Maan käyttöoikeus rakennustarkotusta varten astuu voimaan heti kun palsta on otettu haltuun tai on valmistuttu ottamaan se haltuun, mutta ei myöhemmin kuin kolme kuukautta senjalkeen kun paikallinen sovietti on luvan antanut.

Huomautus: palstan haltuunottamisen valmistumisella tarkotetaan sitä, että paikalle on kuljetettu rakennustarpeita tai työläisten kanssa on tehty rakentamis-sopimus.

Pykälä 42. Oikeus käyttää maata maanviljelystarkotuksiin (persoonallisen työn perusteella) astuu voimaan heti kun työ on alettu uuden maanviljelyskauden aikaessa.

Pykälä 43. Maan viljelemisen oikeus astuu voimaan niin pian kuin maata on alettu kylvää (ilman palkattua apua) maanviljelyskauden aikaessa ja paikallisen sovietin lupakirjan saavuttua.

Huomautus: Rakennuksia saa pystyttää viljelyskelpoiselle maalle ainoastaan soviettihallituksen maaviraston erikoisluvalla.

Pykälä 44. Siinä tapauksessa, että todella ei ole kyennyt käyttämään maata sen ajan sisällä, jonka maavirasto myönsi, maavirasto voi pitentää aikamäärää, jos on ollut esteenä pätevä syy, s. t. s. työläisten sairaus, kulku- tautien aikaansaamat häiriöt, j. n. e.

XI. OSA.

Määrättyjen maapalstojen käyttöoikeuden siirtäminen.

Pykälä 45. Maankäyttö-oikeutta ei voi siirtää.

Pykälä 46. Maan käyttöoikeuden voi saada kuka tahansa tämän lain perusteella, eikä maata voi siirtää yhdeltä henkilöltä toiselle.

XII. OSA.

Maankäyttö-oikeuden tilapäinen peruuttaminen.

Pykälä 47. Jokaisen maanlainaajan maan käyttöoikeus voidaan keskeyttää joksikin aikaa, ilman että oikeutta täydellisesti peruutetaan.

Pykälä 48. Maanlainaaja voi lakata käyttämästä maata joksikin aikaa ja kuitenkin omata oikeuden tähän maahan (a) jos luonnolliset (tulvat, y. m.) estävät häneltä käyttömahdollisuuden. (b) jos maanviljelijä on tilapäisesti sairas; (c) jos maanviljelijä on kutsuttu suorittamaan jotakin hallituksen tehtävää; tai jos on muita syitä, jotka ovat päteviä yhteiskunnalliselta kannalta katsoen. Hän voi pitää maan hallussaan siksi kunnes olosuhteet sallivat hänen käyttää maataan.

Huomautus: Paikallisen sovietin on jokaisessa tällaisessa tapauksessa määrättävä tällainen tilapäisen ajan pituus.

Pykälä 49. Kun tilapäisesti maata ei käytetä (kuten pykälässä 48 mainitaan), niin paikallinen sovietti joko järjestää maanviljelijälle apua tai kutsuu työläisiä, joille valtio maksaa palkan ja jotka työskentelevät työläisten kontrollin yleisten määräysten mukaan, suorittamaan kysymyksessä olevan maanviljelijän töitä (tilapäisesti työhönkykenemättömän, kuoleman tapa-

uksen sattuessa, j. n. e.), joten hänen maansa säilyy tämän ajan ja edelleenkin tuottaa.

XIII. OSA.

Maankäyttämisen oikeuden loppuminen.

Pykälä 50. Oikeus käyttää maata voi lakata joko kokonaisuella maatavilleveltä yhteisöltä tai yksityiseltä.

Pykälä 51. Määrätyn yksilön maankäyttö-oikeus voi lakata voimassaolemasta joko koko maahan tai sen osaan nähden.

Pykälä 52. Oikeus peruutetaan (a) jos järjestö, tai se tarkoitus jota var- ten maa myönnettiin, julistetaan kumotuksi; (b) jos työyhteisöt, yhdistykset, kommuunit, y. m. hajaantuvat; (c) jos yksilöt havaitsevat mahdottomaksi viljellä maata tai eivät voi tehdä muuta maanviljelystyötä, ja jos samalla kertaa yksilöllä on muita keinoja elämiseen (esimerkiksi eläke työkyvyttömyydestä); (d) yksilön kuollessa, tai kun häneltä oikeuslaitos ottaa siviilioikeudet.

Pykälä 53. Maankäyttö-oikeus lakkaa:

(a) kun virallisesti kieltäännyttään maata käyttämästä;

(b) kun ilmaaniuu selvää haluttomuutta käyttää maata, vaikkakaan virallista ilmoitusta ei ole tehty;

(c) siinä tapauksessa jos maata on käytetty laittomiin tarkoituksiin (s. o. käytetty esimerkiksi roskainkaatopaikkana).

(d) siinä tapauksessa jos maata on käytetty laittomilla keinoilla (s. o. vuokrattu maata salaisesti j. n. e.).

(e) siinä tapauksessa, jos yksilö käyttää maata naapuriaan vahingoittavasti (s. o. valmistaa kemikaaleja j. n. e.)

Huomautus: Maanlainaaja, kun häneltä päättyy maankäyttö-oikeus, omaa oikeuden vaatia vastaavan sovietin maavirastoita korvauksen tekemistään käyttämättömistä parannuksista ja maahan sijottamastaan työstä, ellei sanottu maa antanut hänelle räittävästi voittoja.

Yleis-venäläisen Keskustolmeenpanevan komitean puheenjohtaja: Sverdlhoff.
Toimeenpanevia jäseniä: Spridonova, Mouranoff, Zinovieff, Kamkoff, Lander, Skou-
loff, Volodarsky, Peterson, Natanson-Ebrotff.
Keskustolmeenpanevan komitean sihteeri: Avanesoff, Smolnansky.
Kansankomisarioitten Neuvoston puheenjohtaja: V. Oullanoff (Lenin)
Maanviljelysarjoitten Kansankomisario: A. Kolegueff.